



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **A.G. Service s.r.o.**, se sídlem Chotěšov 167, Vrbičany, zast. JUDr. Ivem Beránkem, advokátem, se sídlem Sokolovská 47/73, Praha 8, proti žalovanému: **Český báňský úřad**, se sídlem Kozí 748/4, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **KÁMEN Zbraslav, a.s.**, se sídlem Žitavského 1178, Zbraslav, Praha 5, zast. JUDr. Pavlem Sedláčkem, advokátem, se sídlem Dlouhá 16, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 10. 2015, č. j. 15 A 182/2013 – 60,

**t a k t o :**

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

**O d ů v o d n ě n í :**

**I.**

**Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti**

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 9. 2013, č. j. SBS 25474/2013/ČBÚ-22 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jako nepřipustné zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Mostě ze dne 17. 9. 1998, č. j. 3125/98 o předchozím souhlasu k převodu dobývacího prostoru Litochovice I z organizace TEKAZ, s.r.o. na organizaci KÁMEN Zbraslav. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že v září 1998 byla podána organizací TEKAZ s.r.o. žádost o předchozí souhlas k převodu dobývacího prostoru Litochovice I ze žadatele na organizaci KÁMEN Zbraslav, spol. s r.o. Obvodní báňský úřad v Mostě dne 17. 9. 1998 vydal rozhodnutí č. j. 3125/98, který podle ustanovení § 27 odst. 7 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „horní zákon“) udělil předchozí souhlas k převodu dobývacího prostoru. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 9. 1998. Proti tomuto rozhodnutí podala

žalobkyně dne 16. 8. 2013 odvolání. Žalovaný vysvětlil, že prvostupňové rozhodnutí je v právní moci, tudíž odvolání proti němu podané je nepřijatelné. Nadto je podala osoba, která nebyla účastníkem původního řízení a jde tudíž o odvolání podané osobou neoprávněnou. Účastenství žalobkyně nedokládají ani její námitky stran neplatnosti původního převodu dobývacího prostoru ze státního podniku Kamenolom Dobkovičky s.p. na společnost TEKAZ s.r.o. Tento převod totiž byl potvrzen rozhodnutími obecných soudů. Rovněž ani orgány činné v trestním řízení nezjistily, že by tímto převodem byla naplněna skutková podstata některého trestného činu, jak dovozuje žalobkyně.

[2] Námitku žalobkyně, že smlouvu o převodu dobývacího prostoru mezi organizacemi TEKAZ s.r.o. a KÁMEN Zbraslav a.s. je nutno považovat za neplatnou z toho důvodu, že byla podle tvrzení žalobkyně uzavřena dříve, než byl vydán předchozí souhlas obvodního báňského úřadu, neshledal žalovaný důvodnou. Správnímu orgánu totiž byl předložen pouze návrh smlouvy, vlastní smlouva byla uzavřena až dne 21. 9. 1998. Žalovaný se nadto neztotožnil s výkladem § 27 odst. 7 horního zákona, který zastává žalobkyně, že smlouva musí být uzavřena až po předchozím souhlasu obvodního báňského úřadu. Podle žalovaného totiž není vyloučeno, aby taková smlouva byla platně uzavřena již před tím, než byl získán souhlas obvodního báňského úřadu s tím, že k vlastnímu převodu dobývacího prostoru dojde až právní mocí tohoto souhlasu. Žalovaný v neposlední řadě vysvětlil, že žalobkyně nemohla být účastníkem prvostupňového řízení rovněž z toho důvodu, že v předmětné době nesplňovala podmínky § 5 horního zákona (neměla oprávnění k horní činnosti), tudíž nebyla organizací ve smyslu horního zákona. Žalovaný se dále zabýval tím, zda zde nejsou splněny podmínky pro zahájení přezkumného řízení nebo obnovu řízení, přičemž uvedl, že tyto mimořádné opravné prostředky nemohly být aplikovány pro marné uplynutí příslušných lhůt. Nemohl ani vydat nové rozhodnutí pro nesplnění procesních podmínek. Ohledně procesního režimu pak uvedl, že postupoval podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť to ukládá ustanovení § 179 odst. 1 správního řádu. Ke stejnému závěru o nutnosti zamítnutí odvolání společnosti AG Service s.r.o. by však musel dospět i v případě aplikace předchozí procesněprávní úpravy.

[3] Žalobkyně se proti napadenému rozhodnutí bránila žalobou ze dne 19. 11. 2013, v níž namítala, že žalovaný nesprávně na daný případ aplikoval správní řád z roku 2004. Podle jejího názoru totiž byla účastníci již původního řízení v roce 1998, které nemohlo pravomocně skončit, neboť prvostupňové rozhodnutí jí nikdy nebylo doručeno. Lhůta k odvolání jí proto nikdy nepočala plynout. Setrvala na stanovisku, že měla být účastníkem prvostupňového řízení, neboť jím bylo rozhodnuto o jejich právech týkajících se dobývacích prostorů, které nabyta na základě smlouvy o prodeji podniku ze dne 15. 1. 1995. Vydaná rozhodnutí jí tedy brání v užívání dobývacího prostoru. Na tom nic nemění ani to, že v minulosti byla uzavřena smlouva o převodu dobývacího prostoru mezi státním podnikem Kamenolom Hodkovičky a společností TEKAZ, a to již dne 16. 8. 1994, neboť tato smlouva je podle názoru žalobkyně absolutně neplatná, jelikož porušovala zákaz obsažený v ustanovení § 45 zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby. Tato smlouva byla nadto uzavřena v rozporu s rozhodnutím o privatizaci státního podniku Kamenolom Dobkovičky, přičemž ředitel státního podniku tím spáchal trestný čin porušování závazných pravidel obchodního styku. Za absolutně neplatnou žalobkyně považuje i smlouvu o převodu dobývacího prostoru Litochovice I. č. 7/1070 na společnost KÁMEN Zbraslav a.s. ze dne 14. 9. 1998, protože tato smlouva byla uzavřena bez předchozího pravomocného souhlasu obvodního báňského úřadu, který byl dán až následně, což je v rozporu s kogentním ustanovením § 27 odst. 7 horního zákona. S ohledem na to, že neplatná je předchozí smlouva, na základě které organizace TEKAZ s.r.o. nabyta dobývací prostor, nebyla tato organizace oprávněna iniciovat ani řízení v roce 1998.

pokračování

Žalobkyně proto navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 3. 1. 2014, v němž zrekapituloval dosavadní průběh řízení a setrval na stanovisku, že musel na věc aplikovat nový správní řád z roku 2004, neboť prvostupňové správní řízení bylo pravomocně skončeno již v roce 1998. Účastníci uvedeného řízení nebyla žalobkyně, tudíž ani z tohoto důvodu nemohla podat odvolání. I kdyby žalovaný postupoval podle předchozí právní úpravy, jak požaduje žalobkyně, musel by odvolání rovněž zamítnout jako nepřijatelné, případně opožděné. Žalovaný rovněž neshledal, že by byly splněny podmínky pro zahájení přezkumného řízení, pro vydání nového rozhodnutí, nebo pro povolení obnovy řízení. Žalovaný trval na tom, že společnost TEKAZ byla v roce 1998 oprávněna iniciovat řízení o převodu dobývacího prostoru, protože byla držitelem příslušných oprávnění. Zdůraznil, že podle § 27 odst. 7 horního zákona musí být pro platný převod dobývacího prostoru splněny 3 podmínky, a to, že účastníci převodu jsou organizacemi ve smyslu § 5a horního zákona, že je dán souhlas obvodního báňského úřadu a že se převod může uskutečnit jen na základě smlouvy uzavřené mezi držitelem a nabyvatelem dobývacího prostoru. K převodu pak dochází až právní mocí předchozího souhlasu. Na skutečnosti, že je soukromoprávní smlouva uzavřena před vlastním podáním návrhu na vyslovení souhlasu s převodem dobývacího prostoru, žalovaný rovněž nespátroval nic nezákonného. Ke stejnému závěru ostatně dospěly i obecné soudy, např. Městský soud v Praze v rozsudku sp. zn. 58 Cm 13/2011. V posuzované věci navíc společnost TEKAZ s.r.o. předložila ke schválení pouze návrh smlouvy o převodu dobývacího prostoru. Žalobkyně nemohla být účastníkem řízení v roce 1998 ani z toho důvodu, že kromě jiného nikdy nedisponovala oprávněním dle § 5 horního zákona, nebyla tedy organizací ve smyslu citovaného předpisu. Není rovněž pravdou, že by předchozí převod v roce 1994 byl neplatný, neboť tuto otázku již obecné soudy posoudily a dospěly k závěru, že tato smlouva byla platná. Policie trestní oznámení žalobkyně odložila, neboť dospěla k závěru, že trestný čin nikdo nespáchal. Žalovaný proto navrhoval, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[5] V replice ze dne 19. 2. 2014 žalobkyně setrvala na stanovisku, že je stále držitelkou dobývacího prostoru Litochovice I., tudíž vždy byla účastníkem správního řízení. Žalovaný v duplice ze dne 21. 3. 2014 plně setrval na své předchozí argumentaci.

[6] Osoba zúčastněná na řízení KÁMEN Zbraslav a.s. ve svém vyjádření ze dne 17. 4. 2014 vyslovila přesvědčení, že prvostupňové rozhodnutí nabylo právní moci v září 1998, tudíž řízení o převodu dobývacího prostoru bylo již tehdy pravomocně skončeno. Žalovaný proto musel podle § 179 správního řádu postupovat v nyní vedeném řízení podle tohoto procesního předpisu z roku 2004. Dospěl rovněž ke správnému závěru, že odvolání podané až v roce 2013 bylo opožděné. I kdyby byla aplikovatelná předchozí právní úprava, musel by žalovaný rovněž odvolání zamítnout jako opožděné. Ztotožnila se se závěrem žalovaného, že žalobkyně nikdy nebyla účastníkem správního řízení v roce 1998, protože nikdy nenabyla oprávnění k předmětnému dobývacímu prostoru. Platnost smlouvy o převodu dobývacího prostoru na organizaci TEKAZ s.r.o. byla nadto potvrzena i rozsudkem Okresního soudu v Chebu sp. zn. 7 C 181/97. Není rovněž pravdou, že by se žalobkyně o vzniklé situaci dozvěděla až v roce 2013, neboť již v roce 1999 se proti převodu dobývacího prostoru bránila. Ustanovení § 27 odst. 7 horního zákona osoba zúčastněná na řízení vyložila shodně se žalovaným, tedy že není zakázáno uzavřít smlouvu o převodu dobývacího prostoru před vydáním předchozího souhlasu. Vyslovila přesvědčení, že pokud by bylo snahám žalobkyně o zrušení rozhodnutí z roku 1998 vyhověno, došlo by k podstatnému zásahu do provozování kamenolomu v rozporu s ochranou dobré víry osoby zúčastněné na řízení. Ostatně všechna řízení, jež žalobkyně v mezidobí iniciovala, dospěla k závěru, že k převodu dobývacího prostoru došlo v souladu

se zákonem. Osoba zúčastněná na řízení proto navrhovala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[7] Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 21. 10. 2015, č. j. 15 A 182/2013 – 60, žalobu jako nedůvodnou zamítl. Především, že napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřijatelného, proto se musel v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu zaměřit v mezích žalobních bodů pouze na to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřijatelné odvolání. Soud se proto nejprve zabýval tím, zda-li žalobkyně byla v roce 1998 účastníkem správního řízení o převodu dobývacího prostoru. Dospěl k závěru, že ustanovení § 28 horního zákona vymezující okruh účastníků správního řízení dopadá i na řízení podle ustanovení § 27 odst. 7 téhož předpisu, které však podle mínění soudu nestanoví, že smlouva musí být uzavřena až poté, co byl vydán předchozí souhlas, jak namítá žalobkyně. Účastníky tohoto řízení však mohli být jen převodce a nabyvatel dobývacího prostoru. Žalobkyni, která se účasti na řízení domáhá z titulu tvrzeného „lepšího práva“ k dobývacímu prostoru, by tak mohla svědčit pouze třetí část definice účastníka řízení, podle které je účastníkem řízení i ten, kdo sám tvrdí, že mohou být rozhodnutím přímo dotčena jeho práva a povinnosti, ale to pouze do doby, než se prokáže opak. Z povahy a obsahu udělovaného souhlasu, který představuje pouze schvalovací akt, přitom podle soudu vyplývá, že ve vztahu k třetím osobám (tedy těm, které nejsou účastníky převodu) přímo nezakládá, neruší ani nemění žádná práva nebo povinnosti. K úpravě práv třetích osob totiž došlo již rozhodnutím o stanovení dobývacího prostoru, přičemž přímý vliv na ně má až účinná soukromoprávní smlouva o převodu dobývacích prostor. Soud rovněž připomněl, že nebylo úkolem báňského úřadu provádět přezkum konkrétního právního jednání ve smyslu soukromého práva. Nebylo tedy věcí správního orgánu ani zkoumat, zda převodce skutečně má oprávnění k předmětnému dobývacímu prostoru, neboť jeho povinností bylo posoudit splnění podmínek veřejného práva obsažených v horním zákoně. Pokud jde o tvrzení žalobkyně ohledně jejího „lepšího práva“ k dobývacímu prostoru, nemůže se jím zabývat správní orgán, ale obecný soud. Pokud tedy správní orgán v roce 1998 nejednal s žalobkyní jako s účastníkem řízení, postupoval podle závěru soudu v souladu se zákonem. Nad rámec výše uvedeného soud konstatoval, že nemohl přisvědčit ani tvrzení žalobkyně o tom, že se o prvostupňovém rozhodnutí dozvěděla teprve v roce 2013, neboť z jeho předchozí rozhodovací činnosti je mu známo, že se žalobkyně domáhala svého oprávnění k dobývacímu prostoru již v roce 1999. Soud proto uzavřel, že prvostupňové rozhodnutí nabylo právní moci v roce 1998, tudíž žalovaný postupoval správně, pokud v nynějším řízení při vydání napadeného rozhodnutí aplikoval správní řád z roku 2004.

[8] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) proti výše uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 10. 2015, č. j. 15 A 182/2013 – 60, brojí kasační stížností ze dne 2. 11. 2015, v níž uplatňuje kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů. Trvá na tom, že předchozí souhlas ve smyslu § 27 odst. 7 horního zákona je zákonnou podmínkou platnosti smlouvy o převodu dobývacích prostorů. Oprávnění k dobývání výhradního ložiska vzniká nabytím dobývacích prostorů, neboť podle citovaného zákona je vznik tohoto oprávnění spojen se stanovením, resp. držbou dobývacího prostoru. K převodu tohoto oprávnění je přitom nutný předchozí souhlas obvodního báňského úřadu. Tento souhlas je proto dle závěru stěžovatelky podmínkou platnosti právního úkonu – smlouvy o převodu dobývacího prostoru. Absence předchozího pravomocného správního rozhodnutí – souhlasu – v době uzavření smlouvy o převodu dobývacího prostoru tedy má za následek absolutní neplatnost takového právního úkonu pro rozpor se zákonem. Stěžovatelka rovněž nesouhlasí ani s tím, že účastníkem takového správního řízení může být pouze převodce a nabyvatel, neboť tím je vyloučeno, aby mohl být účastníkem řízení oprávněný držitel dobývacího prostoru, který není ani převodcem, ani nabyvatelem. Příslušný obvodní báňský úřad přitom měl zkoumat, kdo je příslušným

pokračování

držitelem dobývacího prostoru. Není tedy pravdou, že z povahy věci vyplývá, že vydáním souhlasu nedošlo k zásahu do práv stěžovatelky, neboť hrozí, že báňský úřad bude považovat za držitele dobývacích prostorů subjekt odlišný od skutečného držitele. Rozhodnutím Obvodního báňského úřadu v Mostě ze dne 17. 9. 1998 tedy bylo rozhodnuto o právech stěžovatelky týkajících se dobývacího prostoru, který nabyta na základě smlouvy o prodeji podniku ze dne 15. 1. 1995. Veškeré následné smluvní dispozice, které jsou s tímto závěrem v rozporu, jsou podle stěžovatelky neplatné, zvláště když tyto smlouvy byly uzavřeny před tím, než byl vydán příslušný souhlas obvodním báňským úřadem. Stěžovatelka proto navrhovala, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil v přípisu ze dne 16. 11. 2015, v němž podrobně zrekapituloval průběh správního řízení. Žalovaný se plně ztotožnil s názorem krajského soudu, že žaloba není důvodná, přičemž odkázal svou argumentaci uplatněnou v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tvzení stěžovatelky týkající se platnosti, resp. neplatnosti předchozí smlouvy o převodu dobývacího prostoru ze dne 16. 8. 1994 nemá podle jeho názoru žádný vztah k zákonnosti a věcné správnosti napadeného rozhodnutí. Zopakoval, že k převodu dobývacího prostoru je nutný souhlas obvodního báňského úřadu, nikoli k vlastní smlouvě o tomto převodu. V jeho praxi se nadto běžně vyskytuje situace, že nejdříve je uzavřena smlouva o převodu, teprve následně je podána žádost o souhlas podle § 27 odst. 7 horního zákona; k témuž závěru ostatně dospívá i judikatura soudů. Zopakoval, že prvostupňové rozhodnutí nabylo právní moci v září 1998, tudíž odvolání stěžovatelky bylo podáno opožděně, navíc někým, kdo k tomu nebyl oprávněn, neboť stěžovatelka nebyla účastníkem správního řízení. Žalovaný rovněž setrval na stanovisku, že stěžovatelka o vydání prvostupňového rozhodnutí věděla již v roce 1999, neboť již tehdy se domáhala zrušení předchozího souhlasu k převodu dobývacího prostoru Litochovice I z organizace TEKAZ s.r.o. na KÁMEN Zbraslav a.s. Stěžovatelka nadto nemohla být účastníkem řízení o vydání souhlasu podle § 27 odst. 7 horního zákona, neboť v inkriminované době nesplňovala podmínky, které jsou kladeny na tzv. organizace dle horního zákona. Pokud stěžovatelka dovozuje, že ani předchozí převody dobývacího prostoru nebyly v souladu se zákonem, odkazuje žalovaný na rozhodnutí civilních soudů, které tuto argumentaci vyvrátily. Žalovaný proto s ohledem na stávající situaci vyslovil přesvědčení, že jakékoli jiné jeho rozhodnutí by podstatným způsobem zasáhlo do práv současné organizace držící předmětný dobývací prostor.

[10] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

## II. Posouzení kasační stížnosti

[11] Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s.

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[13] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelka podala z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „*nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*“ Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení

spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor.

[14] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud musí na úvod konstatovat, že stěžovatelka svou žalobou napadla rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání jako nepřípustné podle ustanovení § 92 správního řádu. V takovém případě se soudní přezkum musí omezit pouze na to, zda zamítnutí odvolání pro nepřípustnost bylo v souladu se zákonem – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 – 111. Krajský soud v souladu s touto judikaturou Nejvyššího správního soudu postupoval správně.

[16] Podle ustanovení § 27 odst. 7 horního zákona „*organizace může smluvně převést dobývací prostor na jinou organizaci po předchozím souhlasu obvodního báňského úřadu; ustanovení § 24 odst. 6 o třileté lhůtě pro požádání o povolení hornické činnosti zde platí obdobně. Převedení dobývacího prostoru, doložené stejnopisem smlouvy, oznámí převádějící organizace obvodnímu báňskému úřadu.*“

[17] Z předloženého správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žalovaný opatřil rozsudek Okresního soudu v Chebu ze dne 6. 10. 1997, č. j. 7 C 181/97 – 49, kterým byla zamítnuta žaloba na určení, že smlouva ze dne 16. 8. 1994 o převodu dobývacího prostoru Litochovice I, uzavřená mezi státním podnikem Kamenolomem Dobkovičky a organizací TEKAZ s.r.o. je neplatná. Z odůvodnění tohoto rozsudku vyplývá, že majetek sloužící státnímu podniku byl prodán stěžovateli a ing. L. V. smlouvou ze dne 15. 1. 1995. Následně byla mezi prodávajícím a kupujícími dne 1. 10. 1996 uzavřena dohoda o narovnání, na jejímž základě byla ponížena kupní cena s ohledem na to, že dosud nebyla převedena práva k dobývacímu prostoru Litochovice I. K vlastní smlouvě o převodu dobývacího prostoru z roku 1994 soud uvedl, že předmětem privatizace nemohou být výhradní ložiska. Uzavřením této smlouvy o převodu práva k dobývacímu prostoru tedy nemohl být podle závěru soudu porušen § 45 odst. 1 zákona č. 92/1991 Sb, podle kterého „*podniky nemohou uzavírat smlouvy o převodu vlastnictví majetku sloužícího ke provozování jejich podnikatelské nebo jiné hospodářské činnosti, popř. sloužícího ke kulturním a sociálním potřebám, k němuž mají právo hospodaření, nakládat se svými majetkovými účastmi na podnikání právnických osob, ani tyto zakládat či majetek do podnikání těchto osob nově vkládat. To neplatí při poskytování náhrad podle zvláštních předpisů.*“

[18] Pokud stěžovatelka obsáhle argumentuje tím, že souhlas k převodu dobývacího prostoru musel být vydán pouze před uzavřením vlastní smlouvy, odkazuje Nejvyšší správní soud na rozsudek tohoto soudu ze dne 6. 6. 2014, č. j. 4 As 40/2014 - 40, v němž bylo ke zcela totožné argumentaci stěžovatelky uvedeno, že „*pokud pak stěžovatel a žalobce b) oproti smluvenému závazku zastávali názor, že řízení o vydání předchozího souhlasu mělo být zahájeno jimi a že smlouva ze dne 6. 4. 1995 je neplatná, protože byla uzavřena před vydáním předchozího souhlasu, nesleduje taková interpretace právních norem a smluvních závazků zjevně oprávněné zájmy žalobců, ale jeví se spíše jako snaha o účelové využití určitých formálních pochybení správních orgánů ve vzdálené minulosti a jako snaha obohatit se na úkor osoby zúčastněné na řízení, která oprávnění k těžbě nabyla v dobré víře. V tomto kontextu není v této věci namístě aplikace závěrů plynoucích z nálezu Ústavního soudu sp. zn. I.ÚS 3138/10 ze dne 7. 12. 2011, který omezil použitelnost sbora citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 As 25/2007.*“ Ústavní stížnost proti citovanému rozsudku odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. II. ÚS 2853/14.

[19] Nad rámec výše uvedeného musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že ustanovení § 27 odst. 7 horního zákona se vztahuje k vlastnímu převodu dobývacího prostoru, nikoli ke smlouvě,

pokračování

jak obsáhle dovozuje stěžovatelka. Obvodní báňský úřad tedy nevydává souhlas ke smlouvě o převodu, která představuje v souladu se soukromoprávní doktrínou titul, na jehož základě dochází ke změně práv a povinností dotčených účastníků. Obvodní báňský úřad tedy vydává souhlas s vlastním převodem dobývacího prostoru, tj. zjednodušeně řečeno, kdo nadále bude oprávněnou organizací ve smyslu horního zákona. Tento převod dobývacího prostoru podle citovaného ustanovení sice může být pouze smluvní, avšak z toho nelze dovozovat, že musí být stanovena přesná posloupnost v podobě souhlasu obvodního báňského úřadu, uzavření vlastní smlouvy a převod dobývacího prostoru. Převod dobývacího prostoru mezi organizacemi sice musí být v časové souvislosti na posledním místě, avšak to nijak nevylučuje, aby byla podána žádost o vyslovení souhlasu s tímto převodem, jehož přílohou bude již uzavřená smlouva o tomto převodu dobývacího prostoru, která bude na udělení tohoto souhlasu patřičným způsobem navázána.

[20] Pokud stěžovatelka dovozuje, že byla účastníkem správního řízení v roce 1998 na základě toho, že údajně byla skutečnou držitelkou dobývacího prostoru Litochovice I, nelze ani tomuto tvrzení přisvědčit. Stěžovatelka totiž na podporu tohoto svého názoru nepředložila žádný důkazní prostředek, který by prokazoval její oprávnění ve vztahu k předmětnému dobývacímu prostoru. Z obsahu správního spisu naopak vyplývá, že se civilní soudy (viz. výše citovaný rozsudek Okresního soudu v Chebu ze dne 6. 10. 1997, č. j. 7 C 181/97 – 49) otázkou, komu náleží oprávnění k dobývacímu prostoru Litochovice I, zabývaly, přičemž dospěly k závěru, že tento dobývací prostor nebyl součástí majetku státního podniku v roce 1995, kdy došlo k jeho převodu na stěžovatelku. Nejvyšší správní soud přitom nevidí jakýkoli prostor k tomu, aby se od těchto závěrů okresního soudu v projednávané věci odchýlil, zvláště když stěžovatelka v tomto směru nic konkrétního neuvádí a nepředkládá zdejšímu soudu jiné důkazní prostředky, jež by doložily, že byla v roce 1998 vlastníkem dobývacího prostoru, když nabývací titul v podobě smlouvy z roku 1995, které se v tomto směru dovolává, nebyl okresním soudem shledán způsobilým k tomu, aby převod dobývacího prostoru ze státního podniku Kamenolom Dobkovičky na organizaci TEKAZ s.r.o. v roce 1994 byl shledán neplatným.

[21] Nejvyšší správní soud v tomto směru doplňuje, že správní soudnictví poskytuje podle s. ř. s. ochranu subjektivním veřejným právům. Posouzení otázky vlastnictví či držby práva je však ryze soukromoprávní otázkou, o níž nemají správní soudy pravomoc rozhodovat. Pokud tedy stěžovatelka zastává názor, že je oprávněna držet či vlastnit dobývací prostor Litochovice I, je nutné, aby svá práva uplatnila pořadem práva před civilními soudy. Správní řízení, resp. případně navazující soudní řízení správní, není místem, kde je možné tyto soukromoprávní spory řešit. Pokud by na argumentaci stěžovatelky Nejvyšší správní soud za dané skutkové a právní situace přistoupil, zřejmě by tím zasáhl do dobré víry osoby zúčastněné na řízení, nadto v řízení, které se týká zcela jiné otázky, a to zákonnosti a správnosti souhlasu s převodem dobývacího prostoru. Správní řízení a ani navazující soudní řízení správní přitom nemá nahrazovat civilní řízení a řešit soukromoprávní otázky nastolené v předmětné kauze; teprve poté, co případně stěžovatelka uspěje s určovací žalobou, resp. s jinou žalobou, na jejichž základě bude vysloveno, že je z hlediska soukromého práva oprávněným subjektem ve vztahu k předmětnému dobývacímu prostoru, je možné vyřešit veřejnoprávní otázky podle horního zákona. Není tedy možné postupovat opačným způsobem, jež zvolila stěžovatelka, tedy prostřednictvím správního řízení podle horního zákona řešit soukromoprávní spory.

### III.

#### Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[22] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem k závěru, že nebyl naplněn tvrzený

důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[23] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla ve věci procesně úspěšná, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti podle obsahu soudního spisu nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Osobě zúčastněné na řízení rovněž nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť takové právo by jí dle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s. vzniklo pouze ve vztahu k těm nákladům, které by jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil.

**Poučení:** Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2016

JUDr. Dagmar Nygrínová  
předsedkyně senátu